

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1918.

Leto XIX.

Mat in dete.

Prišlo je na vrt veselo
dete z zlatimi lasmi;
če peruti bi imelo,
mislil bi, da zro oči
angelčka z višave jasne!
Nežni rokci razprostre
in tja med cvetice krasne
s hitrimi koraki spe.
Glasno ščebeta in vriska,
cvetke trga, k sebi stiska,
a nenadno zakriči . . .
Cvetje se na tla mu vsuje,
drobni prstek v pest tišči,
nanj boječe pogleduje,
z ličec svetle pa solzé
lijejo mu in kropé ga;
usteca se mu krivé
in iz njih okrog razlega
čim otožnejši se jok!
„Oh, ubogi moj otrok,
kaj se vendar je zgodilo,
da se jokaš mi premilo?“
Mlada mamica takó
zaječi še tam v daljini,
a v trenutku že nato
v topli skrbi materini
dete stisnejo roké
na prestrašeno srce.
Kot razkošna roža v vrti,
ko vihar tja pridivja,
trepeta, oči uprti

pa na ljubljénka ima,
pozveduje pač skrbeče,
kje li kri ubožčku teče . . .
Toda kaj pomeni to?
Mati se smejati jame,
potlej pa še bolj srčno
svoje detece objame.
Med poljubci vročimi
na obrazek posolzeni
z glasi radujočimi
in v ljubezni preiskreni
tolazeč mu govori:
„Srček, hudega nič ni!
Prstek malo se zredi:
pičila ga je čebela,
ki na cvetu je sedela!
Želo sem iz njega vzela,
prstek kmalu spet bo zdrav.
Naj še malo ga popišem
in poljubčkam: ham, hav, hav!
Zdaj še solze ti obrišem,
na, moj srček zdrav je že!“
Dete v mamico ozre se
in ko vidi, da res nje
lica radostno žaré se,
še samó se nasmehlja
in poljubček vroč ji da.
Mati z detetom odhaja,
jaz zamišljen zrem za njo,
v srcu pa mi misel vstaja:
ni li — zemska sreča to?

Fr. Rojec.